

k vyrovnání, případně jeho ručení věřitelům ve smyslu trestně-právním z titulu tichého společníctví, nemá zákonného podkladu.

Zrušovacímu soudu nelze rozhodnouti ve věci samé, neboť dříve bude nutno celé řady zjištění skutkových, jež soudu zrušovacímu prováděti nelze, jichž je však nezbytně zapotřebí, má-li býti stanoveno, zda B. přichází v úvahu jako pachatel ve smyslu § 486, resp. 486, lit. c) tr. z. Následkem nedostatečných skutkových zjištění ve věci zůstává tato otázka otevřena. Soud první stolice se omezil na zjištění, že B. vedl k o - m e r č n í a M. t e c h n i c k o u s t r á n k u p o d n i k u. Toto zjištění neříká však ničeho o tom, jaký byl vlastně faktický poměr mezi M. a B., zda B. nebyl fakticky něco více než tichým společníkem, zda i B. samostatně objednával materiál, staral se o nákupy, zadával objednávky, přijímal zakázky, vyžadoval úvěr a konal platy, a právě tyto otázky teprve povedou k dalšímu zjištění, zda po rozumu § 486, lit. c) tr. z. samostatně věci dlužníkovy vedl, i k závěru, zda jest jej považovati za pachatele ve smyslu § 486 tr. z.

Čís. 5409.

Zakročoval-li obecní strážník z příkazu obecního starosty na žádost nájemníka, jemuž pronajímatel, chtěje mu znemožniti bydlení, odstranil okna a dveře bytu, a žádal-li, aby pronajímatel dal byt zase do pořádku, což pronajímatel odepřel, a chtěl-li strážník sám vykonati, čeho k tomu bylo třeba, jednali oba — obecní starosta i strážník — u výkonu policejních oprávnění obce (§ 28, čís. 2, 5, § 59 obec. zřízení pro Čechy) a nerozhodovali jen o odporujících si nárocích na vydání dveří a oken.

(Rozh. ze dne 24. října 1935, Zm I 1016/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 25. června 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, dovolávající se jen zmatku čís. 10 § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Podle § 28 obec. zřízení pro Čechy přísluší obci přihlížeti k bezpečnosti osob a jmění (čís. 2) a vykonávati policii ve příčině zdraví (čís. 5). Podle § 59 cit. obec. zřízení je obecní starosta povinen učiniti opatření k vykonávání místní policie nevyhnutelná. Odstranila-li A. S. jako domácí podle zjištění napadeného rozsudku okna a dveře bytu svého nájemníka K. R., chtějíc mu znemožniti bydlení, ohrozila tímto svémocným jednáním jednak bezpečnost majetku R-ova, kdyžt byt byl učiněn takto přístupným nepovolaným osobám, jednak zdraví R. a jeho malých dětí, kdyžt mohly z průvanu onemocněti.

Zakročoval-li tudíž k žádosti K. R. obecní strážník z příkazu obecního starosty a žádal-li, aby S-ová dala byt do pořádku, a když to odpřela, chtěl sám vykonati, čeho k tomu bylo třeba, jednali oba u výkonu nahoře uvedených policejních oprávnění obce a nerozhodovali jen o odporujících si nárocích na vydání dveří a oken, jak zmáteční stížnost míní, dovolávajíc se rozhodnutí Kr II 154/23 (sb. n. s. č. 1516), které však mělo jiný skutkový podklad. Bylo ji proto podle § 5, odst. 2 zák. číslo 3/1878 ř. z. ve znění § 1, odst. 2 zák. čís. 56/1935 Sb. z. a nař. zamítnouti v sedění neveřejném.

Čís. 5410.

Jde o přečin podle § 14, čís. 3 zák. na ochr. rep., spáchaný popuzováním proti židům pro jejich náboženství a rasu, vytýká-li se jim, že se dávají vésti ve styku s křesťanskými ženami udánlivými zásadami talmudu ke hnusným činům.

Přestupek zanedbání povinné péče podle čl. III., čís. 5 zák. čís. 142/1868 ř. z. ve znění § 42 zákona na ochr. rep. není nikdy přestupkem po rozumu § 35 zákona na ochr. rep. a ustanovení tohoto posléze citovaného paragrafu pro něj neplatí.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Zm I 433/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 1. února 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle čl. III, čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. z., ve znění § 42 zákona na ochranu republiky.

Z d ů v o d ů:

Stížnost, obracející se proti rozsudkovému výroku, že článek, o nějž jde, zakládá svým obsahem skutkovou podstatu přečinu podle § 14, č. 3 zákona na ochranu republiky, a to popuzování k zášti proti židům vůbec pro jejich náboženství a rasu, namítá s hlediska hmotně-právního důvodu zmátečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř., že zmíněný článek v nejhorším případě obsahuje jen napomenutí k opatrnosti, pokud se týče podnět k uvažování, zda bezvýhradné zakročení paní H. ve prospěch židů není přenáhlené a zda je nelze vysvětliti neznalostí různých skutečností.

Stížnosti nelze přiznati důvodnost. Jde o výklad smyslu a účelu inkriminovaného článku, což je věcí právního posouzení. Nejvyšší soud podrobil proto inkriminovaný článek bedlivému rozboru a dospěl k týmž právním závěrům, které z něho vyvodil soud první stolice. V první polovině článku mluví se o tom, že ve Vídni došlo k projevu proti pronásledování židů v Německu, že hlavní referát měla paní I. H., která se jako dobrá katolička ostře vyslovila proti tomuto pronásledování, prohlásivši, že lidi nutno posuzovati nikoli podle jejich původu, nýbrž podle